Ч. 110. Чернівці, пятниця дня 16. (29.) вересня 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:
на цїлий рік . . . . . . 20 К. — с.
„ пів року . . . . . 10 „ — „
„ чверть року . . . . 5 „ — „
„ місяць . . . . . . 1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

„Rutenisarea Bucovinei.“

(Надіслані замітки).

Се заголовок просторої брошури, що вийшла перед роком з під пера якогось безіменного шовініста-Румуна, в якій він нарікає, що мовляв, Буковина рущить ся. Колиб навіть припустити правдивість сього факту, то він звершував би ся без ніяких заходів, а тим меньше погроз і насильств просто природною дорогою народних взаємин.

Не треба великого труду, щоб найти відбите руского елементу у волоскій мові, у волоских народних звичаях, ба й тепер переймають від нас Румуни чи мало, ось як пересаджуючи живцем наші „Сїчи“ на волоску ниву під назвою „Arcaş-ів“. Із сего, розуміє ся, нам тільки гордитись. Нехай „arcaşi“ розвивають ся на добро волоского народу, виповняючи свою культурну місию, яка хиба не може обмежитись тою незавидною ролею, яку їм казали грати в останних днях грошолупівскі деправатори.

Та Румуни дишать вогнем до всього, що руске і роблять між руским народом сьвідому румунїзаторску пропаґанду, так що ми мусимо сказати, що Буковину румунщать силою і то як на селї так в місті, як в школї так в церкві. І так, коли нїхто не може Русинам закинути, що вони „фабрикують“ з Румунів Русинів, то ми маємо безліч доказів на таку практику із сторони Румунів.

Кому не звісні попи-румунїзатори, як Бажани, Петрашко, Боднарескул і другі? Кому не звісна румунїзаторска діяльність директора черновецкої православної школи, Литвинюка? Сей панок, родом Русин (Литвинович), був ще з початком свого учительованя руским патріотом, так само як і брат нашого митрополіти Репти*), що — бувши професором в Радівцях — таки натискав учеників, щоб вчили ся рускої мови. Та як раз п. Литвинюкови мають Румуни завдячити чи мале число яничарів. Бо він був все при вступних ґімназияльних іспитах, платив за бідних учеників Русинів такси і записував їх — Румунами, знова в народній школї давав їм всякого рода запомоги з румуньских товариств, впихав їх до бурси і т. д. Так сфабрикувало ся в послідних 10—12 рр. майже виключно з під фірми Литвинюка богато „Волохів“ як: 5 Волошенків, 2 Гагони і Семака з Неполоківців, Мардарій з Пядиківців, Мокраньский і Гудима з Ленківців, Носїєвич з Кучурова вел., Мінтенко і богато других, „імже нїсть числа“. Зауважити треба, що сї „Волохи“, яких родичі не знають по волоски нї слова, — тепер завзяті шовіністи-русиноїди як звичайно — перекинчики. Отже се рущене Буковини?

Берім иньший факт і то ще сьвіжий. Аґресивність румунїзаторів сягає вже так далеко, що з своїми „petrecerea poporală“ (народними забавами) пхають ся навіть до руских сіл. Таку забаву устроїв не давно тому о. Bejan et cons. у від діда-прадіда чисто рускім селї вашківского повіту, Волоцї над Черемошем, де нї одна людина й слївця не розуміє по волоски. Аж сюди загнали ся румунїзатори, бо бач — тут є шляхта. Bejan спровадив собі сюди волоских „патріотів“-махерів, Жунїмістів і теольоґів, і справив їм комедию. Бо вжеж треба таку забаву комедиєю назвати. Ось Волохи говорять до людий по волоски, а вони — анї дуду; але „на щасте“ було тут кількох ренеґатів і говорили до людий на сїй волоскій забаві по руски і так зачали їх вчити, що вони Волохи!

На сїй волоскій забаві в Волоцї аґітували румунїзатори при помочи о. др. Баґатїрца, щоб нарід приставав до волоского шляхотского товариства (хоч майже всї Волочани є членами руского тов. прав. шляхти), щоби заснували волоску читальню (в селї є вже руска), і щоби домагати ся заведеня волоскої мови в народній школї! Далї захвалювали тут волоских патріотів а „Ґаліціянів“ (Русинів) ганьбили, та аґітували за тим, щоби посилати дітий до Чернівців, записувати їх Румунами до рум. бурси, де дістануть все за дурно. — І завдяки заходам добр. оо. Масїкевича і Богатирця — лишилась румунїзаторска аґітация не без успіху, бо вже сїм господарів вписало до бурси 11 хлопцїв. Оттак фабрикують собі Румуни інтеліґенцию і кричать rutenisarea! — Мимоходом треба тут напятнувати усю мерзкість подвигів кацапского вожаки, о. д-ра Баґатїрца, який тепер став звичайним виб. наганячем Ончула, а при тім, як в сїм случаю, бере горячу участь в ромунїзациї руского села, чим ще й величає ся в народній зрадї! Клясичнїйшого і осоружнїйшого приміру москвофільскої гнилї, хиба годї найти із сьвічкою. А чи потрібно згадувати про ревні заходи „нашої“ консисториї, щоб перемінити Буковину у волоску Moldov-y? Чиж згадувати ще про всїлякі „Rânduiala“, волоске письмоводство в консисториї, безвпинне топтане почувань руского народу по храмах Божих? Неменьше оріґінальним змаганем надати Буковинї румуньский характер являє ся між иньшим і „Schematismus der Bucovinaer gr. or. Archiepiskopal-Diözese“. В цїлій брошурі не найдете й одного імени руского, щоби було написане, як Бог приказав. Кілька примірів хай сьвідчать, як наївно, але і як провокуючо пишуть добродії в консисториї руські імена чужою транскрипциєю. В цїлій брошурі читаємо лише: Bucovina, Cernăuz, Cernauca, Jucica-nouă і J. vechiă (читай Жучка нова і Ж. стара), Lenţesci (Ленківцї), Lucaviza-de-sus, Şerauţii-de-jos (Шерівцї горішні), Ciornohuz, Stanesci-de-sus, Vijniza (Вижниця), Coţmani, Jujineţ (читати мабуть Жужінець) Lujeni, Mamaiescii-de-jos і M.-de-sus vel M. vechii M. noi і т. д. і т. д. а на кінци — бо конець дїло хвалить — Pariu-negru (себто наш Чорний Потік). — Імена всїх Русинів, що мають честь бути в тім шематизмі — також зволощені, так читаємо скрізь: Petru, Dimitriu, Vasile, George (читай Жорж!) і т. д.

Проти сеї процидури протестуємо із всею рішучістю і не сумнїваємо ся, що проти сего карикатурованя руского елементу ужиють всїх средств і рускі совітники, бо волоске нахальство не знає стриму горлаючи при тім ще про рущене Буковини!

*) Митрополит Репта, будучи ще в семинари, був також Русином, а нинї?... — *Ред.*

---

2)

Максим Ґоркий.

Ярмарок в Голтві.

Переклав Сафат Рубинович.

(Дальше).

Млїсна спекота все кріпшає. Запах дьогтю, гною і поту висить в повітрю разом з тонкою верствою їдкого пороху. Всюди побіч возів стоять і лежать воли, жують, не перестаючи, сїно і дивлять ся в землю великими добрими очима. Бачить ся, вони думають — у них такі задумані морди і в очех пробиваєть ся спокійна, звичайна журба. Мукають корови і телята, блеють вівцї, лунає звін кіс, які пробують купцї. Чоловіки, що приїхали продати худобу або вовну, лежать під возами, укриваючись від сонця і очікуючи купцїв. Чоловіки купуючі, прохожують між возами, оглядаючи худобу і переступають ноги продавцїв, розкинені на землї.

У кождого купця в руках батіг і, підходячи до волів, купець вважає конечним потягнути смирну скотину пугою по боцї. Воли поволи піднїмають ся на ноги, коли вони лежали і тяжко двигають ся від удару, коли стояли на ногах.

— Скільки за цю пару просите? — питаєть ся купець.

З під воза роздаєть ся повагом відповідь:

— Девяносто рублїв...

— І то гроші... — говорить купець і відходить або питає:

— А чогож би вам, дядьку — не просити цїлу сотнягу?

— Та вже мінї більш того, скільки треба, — не треба гроший. А коли ви вже такий добрий, то давайте і усю сотню — я візьму...

— Спасибі вам.... А скількиж би дїлом узяли?

— Та вже так, щоб не довго балакать, возьму у вас.... девяносто рублїв...

Починаєть ся торг. Чоловіки не спішать, — то зовсїм не в їх вдачі і продавець вилїзає з під воза не скорше того, як переконає ся, що купець поважний. Небагато запалюють ся і от вже бють один другого по руках, клепнуть ся по десять разів і більше, розходять ся, знова сходять ся. Все робить ся повільно, но основно, вдумливо. Ядренної і гострої лайки великоросів, від котрої спирає дух в грудях і очи лїзуть в лоб, — не чути, її заступає їдкий і влучний гумор, щедро украшаючий бесїди. Не чутно і великоруского „тикання“. Сивий дїд, в котрого безвусий хлопець торгує пару молоденьких бичків, так, на примір, одмовляє купця:

— Здаєть ся мінї, що ви хлопче, раненько матчину цицьку на люльку заміняли, бо розуму у річах ваших не бачу я...

— Та, як же дїду! Вони і не красиві — ось роги які...

— А хиба-ж ви рогами пахати будете? Так купуйте собі козлів — у них роги красивійші...

*

Сини Ізраїля крутять ся межи возами, як вюни. Вони про все питають ся, всьо щупають і всьо купують. Чоловіки говорять їм „ти“ і слїдкують за ними повними очима.

Пани стрічають ся з чоловіками з почуванєм власного достоїньства, і в бесїдї з паном у мужика крізь внїшну пошану пробиваєть ся не одна нотка цурання. Видно, що пан давно вже призначений як — „непотрібна комаха у пчільному рою“.

У одного з возів корова, привязана д' ньому, захиталась і в корчах повалила ся на землю. Жінка, що її продавала, зіскочила з воза і закрутилась довкруги хорої худобини, як в вихрі. Переполох, рівний переражену виразив ся на обличчі бідної жінки, що відразу стратила надію продати свою добру скотину.

— Ой Господи! Ой добрі люде! Ратуйте... Що воно таке? Що воно? Ой, Мати Пречиста!

Зразу збільшилась товпа і принялась горячо обмірковувати нещасте. Зачали міркувати, від чого властиво захоріла корова і якби лїпше лїчити її. Явив ся якийсь дряхлий старець... увесь, покритий лахманами, немов цьвіллю і почав відшептувати корову, говорячи шепотом молитву. Товпа зняла шапки і мовчки очікувала кінця молитви, зрідка хрестячись. А корова билась в судорогах на землї, пробувала встати і знова падала жалібно. Тяжко зітхала, і багато болю було в її лагідних очах. Потім її хазяїн здіймив з голови шапку, став худобинї розтирати хребет, три рази обвів шапкою довкруги рогів, три рази довкруги шиї і стількиж довкруги хвоста. І те не помогло. Принесли бутельку дьогтю і виляли в пельку худобини, потім угостили еї скипадором, наконець явив ся коновал, понурий мужик, з ріжними пририрядами при поясї. Він уважно оглянув корову і пробив її якимсь заржавілим цьвяхом жилу на шиї. Тонкими струями хлинула густа, чорна кров. В товпі найшов ся якийсь моралїст. Він глянув на корову і її хазяїна, прибитого горем і сказав.

— От це вам, дядьку божа кара... Здаєть ся мінї, що хотїли ви утаїти, яка — вона ваша корова. І відкрив Господь людям вашу думку... От як!

Мужик поглянув на нього і сумно похитав головою.

Із виборчого руху.

Наше осуджуване грошолупівскої аґітациї переступаючої всї межі полїтичної етики мігби дехто взяти за сторонничу гадку прямих противників „берненьского Месиї“. Одначе на наш осуд впливають тільки одні факти. Найлїпшим доказом на се, най буде голос „Gaz-ети polsko-ї“ ; вона не то що безсторонна, але навіть рішучо заявила ся за кандидатом грошолупів і цїлої консервативної коалїциї — себто д-ром А. Ончулом. Помимо сего орґан вірмено-польских дїдичів у вступній статї нинїшного числа (70) заявляє вкінци отверто, що „орґани партиї противної (розум. нам себто Ончулївскої *Ред.*) в своїм партийнім заслїпленю не знають границь у інвективах всякого рода, імпутуючи противникам думки і наміри які моглаб добачити лише ненавист і зла воля“. За сю справедливу гадку ми Gaz. pol. розуміеть ся вдячні помимо, що вона є лише „лижкою меду в бочцї дьогтю“, яким начинена згадана статя супроти нас. З другої сторони не злишним буде поґратулювати Вірмено-Полякам таких союзників, для яких провідною зорею — ненавист і зла воля.

*

Правибори в Ґраничештах і Опришенах (пов. Серет) відбудуть ся не д. 30. с. м., як спершу визначено, але д. 2. жовтня.

*

Вівторкові правибори, що відбули ся в 20 громадах, дали загалом 89 правиборцїв, із яких 67 є сторонниками Ончула а 22 А. Малика. Отсей случайно в однім дни недобрий для нас результат треба приписати з одного боку тому, що тої днини відбували ся правибори в богатьох чисто волоских громадах, а крім сего вийшла Ончулова лїста при незвичайнім терорі в мішанім селї Кучурові великім, де, як нам доносять, голосували навіть мертві! Проти вибору внесено протест. Наша лїста перепала також і в Раранчу, головно через сфалшоване лїсти виборчої, терору Ончулївских наганячів виборчих, який дійшов до того, що „нїкий“ Николай Сиримак хотїв зарубати поважного господаря І. Дутку сокирою, аж замкнула его жандармерия. В Раранчу перед грошолупівскими розбишаками нїхто не є певний житя! При сїм не треба забувати, що як в Кучурові так і в Раранчу злучили ся проти руської лїсти: заступники церкви, двірскі обшари, громадске начальство і пропінатори!! Про запиване людий і гроші і не згадуємо. Протест внесе ся і проти вибору в Раранчу. Не треба однак думати, щоб Ончулова лїста мала вже навіть проблематичну більшість, бо загалом досї має наш кандидат 147 голосів, а Ончул 131. Тож нумо до завзятого бою! Покажім, що дух руский ся збудив! Проч із грошолупівским наїздом!

*

Сьвітлу побіду віднесла народна лїста при правиборях в Топорівцях, які дали 12 виборцїв для канд. А. Малика помимо того, що у противнім таборі найшли ся не лиш двір, коршма і церков (гарне товариство!) але навіть частина тїла учительского, а то пресловутий управ. школи Неделко із своїм братом. Їхню аґітацию і голосоване за лїстою грошолупів пятнуємо тут на вічну память! Одначе селяни ведені рукою патріоти-господаря П. Ґелича не дали ся ворогам. Правда із ворожого боку зроблено протест проти двох виборцїв, але се Ончулови не поможе. Розуміє ся, що „Bukowinaer Nachrichten“ се не дуже втїшило, тож гайда клеветати! Ось із давною безсоромностию клевече Вармаків орґан, що читальники запалили хату зятя Ончулового аґітатора Двірничука! Правда, хата его згоріла в час виборів, але він сам до виборів не мішав ся, отже читальникам навіть не булоб причини ворогувати проти него. Се однак не стримує нїмецких культуртреґерів перед нужденним інсинуованем. Дальше плачуть B. Nachr., що сина полїциянта Яремка побито, промовчуючи, що сей кандидат на горлоріза важив ся в недїлю, отже вже по виборах, вдертись до читальнї з каменем в руцї і без нїякої причини напав на Ів. Дутчака і так його побив, що лїкарскі оглядини виказали тяжке ушкоджене тїла і лиш тодї пупіль B. Nachr. взяв належиту порцию „горячих“ і вилетїв за двері, як се ему і всяким ему подібним і належить ся.

НОВИНКИ.

Чернївцї, 28. вересня 1905.

В січовій справі. На послїднім засїданю „Союза Січий на Буковинї“ рішено посередничити в закупнї сикавок між поодинокими „Січами“ а фабрикою Чермака в Теплицях. „Січовому Союзови“ удало ся виробити значний опуст на всїх пожарних приладах і вигідні рати сплачуваня, розуміє ся, коли ті прилади будуть „Січи“ замовляти через „Союз Січий“. Другою справою, якою занимав ся „С. С. на Б.“ се улаждене курсу для січових інструкторів. Досї вистарав ся „С. С. на Б,“ о запомогу на сю цїль із краєвого правительства і краєвого видїлу. Відповідь черновецкого маґістрату що до помочи пожарної сторожи випала в засадї також прихильно, тільки із за конечної потреби змін деяких его условий постановлено на ново звернутись до бурмістра. А коли сю квестию полагодить ся, мож буде вже в першій половинї жовтня приступити до улаждженя сего так важного курсу. Ведене аґенд товариства передав пос. Єр. Пігуляк із за своєї недуги в руки члена „С. С. на Б.“ й кош. черн. „Січи“ проф. Ант. Клима.

Стан засївів і зборів представляв ся після звіту мінїстерства рільництва до половини вересня загалом доволї добре. За те у східній Галичинї й Буковинї, де в послїдних тижнях не було нїякого дощу, потерпіли осїнні збори й засїви таки дуже. В деяких околицях згаданих країв опізнили ся засїви в наслїдок безперервної посухи. Ріпак рунить ся лихо. Кукурудза кепска, то-ж еї збори будуть недостаточні. Сїно що до своєї сути добре, за те його мало. Бараболя також не особливо обильна. Бураки декуди доволї гарні, декуди знов не удали ся зовсїм. Капуста у нас також не дописала. У других краях монархії збори без порівнаня красші.

Желїзнича катастрофа. Із Лїль доносять: Експресовий потяг, що йшов з Остенди, виколїїв ся на граничній станциї Моріскон. Двох подорожних згинуло, а 17 ранених.

Нїмецкі культуртреґери при роботї. Капштадска часопись Argus подає страшні подробицї про варварства, яких допускають ся нїмецкі жовнїри в полудневій і західній Африцї. Жовнїри ґенерала Троти мордують жінки і дїти, вішають кождого мурина, який попаде їм в руки і т. д. Ґен. Трота видав — після донесень тої часописи — приказ, щоб ранених мужчин і жінок не віддавати під опіку лїкарів тільки, щоб їх добивано! Оттаку культуру несе хиже прусацтво.

Кілько платять за памятки по великих людях? Нерон заплатив за тоґу фільозофа Катона 300.000 систерций. За сурдут Русса заплачено недавно 939 фр., за його мїдяний годинник 500 фр., а за барометр (зовсїм не здалий) 1.500 фр., за славну палицю Вольтера 500 фр, за перуку Канта 200 фр., за перуку Штерна 5.000 фр,, за череп Картезия 1.000 фр.. за зуб Нютона 17 тисяч фр. От колиб так великі жертводавцї подбали були радше, щоб великі люди могли безжурно жити для науки, місто купувати остaлі по них сурдути!

Направа „Ретвізана“. Японцї добули вже „Ретвізана“ із моря і зовсїм направили, так, що може вже повнити правильну службу в японьскій маринарцї.

Новий атентат в Росиї. В Ковнї кинено бомбу, яка тяжко ранила полїцмайстра Іванова, трох урядників полїцийних і три жінки.

Берлїньскі робітники електричного промислу не приняли предложених условий і рішили поза дрібними виїмками витривати в страйку дальше.

В Полтаві — як зачуваємо — арештовано кілька осіб із поміж україньскої молодїжи, при чім прийшло до кровавих сцен.

Бар. Комура вже виздоровів і всїв в Новім Йорку на корабель, щоб вернути до вітчини.

Оповістки, іменованя і т. п.

Видїл фiлїї товариства „Руска Бесїда“ в Сторожинци запрошує отсим своїх членів в цїли вибору делеґата до „Національної Ради Русинів на Буковинї“ на довірочну нараду, що відбуде ся в недїлю дня 1. жовтня о годинї 3 по полудни в готелю „Централь“ в Сторожинци, де кождий учасник одержить запрошене. За видїл фiлїї тов. „Руска Бесїда“ *Теодор Іваницкий, Др. Сивак.*

Іменованя державних лїкарів і ветеринарів. Краєвий президент іменував асист. ветеринариї Хаіма Фелера в Іцканах повітовим ветеринарем в X ранзї, оставляючи его поки що на давнім місци, а Диониза Яновича повітового вет. при краєвім правительстві придїлив до служби при новім старостві в Заставнї. — Санїтарного асистента при сторожинецкім старостві дра Ізраїла Дренча іменував краєвий президент санїт. концепістом на дотеперішнім місци служби, санїт. конц. при краєвім правительстві дра Михайла Левицкого придїлив до санїт. служби в заставнецкім старостві, а громадского лїкаря в Гадікфальві дра Ізидора Шайдта іменував санїтарним асистентом в державній службі, придїлюючи его до санїтарного департаменту краєвого правительства в Чернївцях.

Із січового руху. Старшина тов. „Січ“ в Шишківцях скликує на сю недїлю 1. жовтня с. р. на 2 годину по полудни „Другі головні збори“, що відбудуть ся із звичайним дневним порядком, в стодолї п. Кифи Липовика. По зборах о годинї пів до 6 вечером відограють звісні аматори з Тулови оперету І. Котляревского „Наталку Полтавку“. Буфет у власнім зарядї буде продавати також славний „квас Драгоманова“. Просимо доохрестні сестри „Січи“ і Вп. інтелїґенцию явити ся в як найбільшім числї. Цїни місць: 1-рядні крісла 1 К., 2-рядні 60 сот., 3-рядні 40 сот., для селян 20 сот., для дїтий 10 сот. В разї непогоди (т. є. в недїлю) відложить ся представлене і збори на иньший час. За старшину: *Дмитро Тотоєскул* кошовий.
Другі звичайні загальні збори тов. „Січ“ в Неполоківцях відбудуть ся дня 8. жовтня 1905 о годинї 2-ій по полудни з отсим дневним порядком: 1. Отворене зборів. 2. Справоздане касове за рік 1904. 3. Вибір старшини. 4. Вільні внесеня. — *Стефан Пілгуй* за кошового.

Із унїверситету. Мінїстерство просьвіти і віроісп. іменувало судового секретаря й приватного доцента дра Ахіля Рапапорта членом еґзаминацийної комісиї при історично-правничих іспитах яко еґзамінатора із римского права. Членами комісиї для державного судейского іспиту іменовано: совітника суду краєвого дра Емануїла Дрезднера яко еґзамінатора із австр. права приватного і австр. цивільної процедури, прив. доц. і суд. секр. дра Ах. Рапапорта еґзамінатором із австрийского права приватного, а сов. судового Юлїя Тромпетера як еґзамінатора із давнїйше поручених ему еґзаминацийних предметів.

Все ще час вписувати ся до Музичної Школи ім. Миколи Лисенка. Наука вже розпочала ся і іде нормальним шляхом. Нововписані можуть тепер ще догонити сих, що зачали науку в означенім часї. Розуміє ся, що се буде чим раз тяжше. Рівночасно пригадуємо, що оплати виносять за сьпів сольовий і за фортепян по 8 кор. а за скрипку по 6 корон місячно. Сили учительскі нашої школи, як се мож було переконатись вже з перших лекций, справдї дуже добрі і вивязують ся із своєї задачі незвичайно сумлїнно. — За управу *М. Левицький.*

Із кругів судейских. Судову практику в тутешнім судї розпочав укінчений правник Олекса Ластовецкий. Управитель мінїстерства просьвіти надав дру Нухімови Фернбахови місце суд. адюнкта в Вижници, Ів. Ґавбому місце суд. адюнкта в Кімполюнґу.

Із скарбової дирекциї. Сов. двору і директор скарбу Артур Кніпфер повернув із урльопу і обняв урядоване.

Лїцитация коний. Дня 16. жовтня о 11 годинї перед полуднем відбуде ся в Радівцях лїцитация на 72 штук коний знадібних до розплоду або й господарства. Конї продасть ся тому, хто жертвує найвисшу суму в готівцї. Близші інформациї про призначені на продаж конї можна одержати в зарядї стадници.

Із штуки і лїтератури.

Артистичний Вістник місячник посьвячений музицї і штуцї. Зошит VI. за червень 1905. Зміст: Іван Труш: Потреба українського музея. — Станїслав Людкевич: Націоналїзм у музицї. — Цьвіти на Шілерову могилу. Переклад Мочульського. Іван Труш: Дещо про японську штуку. — Юлїян Панкевич: Гок'сай. — Рескін: Про війну і пластичну штуку. Переклад Івана Труша. Огляд: Музика (м. и рецензия Ів. Тр-а із вистави образів із гуцульского житя К. Сіхульського), з лїтератури (рецензия альманаха „За Красою“ Ів. Тр-а) і Побільшене музеальної збірки картин у Львові.—Артистичний додаток становить фотоґр. пушки роботи М. Шкрибляка, крім сего поміщено кілька знимок із образів японьских малярів. Отсе число Арт. В-ка значно припізнило ся, та два дальші вийдуть вже сими днями, так що проволока буде полагоджена. Предплата Арт. Вістника виносить 10 К в рік; адрес адмінїстрациї: Львів, вірменьска 21.

Руско-народний театр під дир. М. Садовского розпочав вже довший ряд представлень в Коломиї. Вже перша вистава „Бурлаки“ зробила на публику як найлїпше вражіне, виказуючи значний поступ, який робить наш театр під новою управою.

— Бог мою думку знає... зітхнув він.

*

А разом з тою сценою відгриває ся друга. Жінка розмахуючи руками, як поломаний млин крилами, лає свойого чоловіка. Він сидить на земли опираючись в неї руками, щасливо усьміхаючись. Ніс в нього червоний сяючий, шапка на потилици, шнурок від сорочки розвязав ся, сонце бє йому просто в груди і лице.

— Голодранець ти! Хиба-ж морді твоїй не стидно? Се шибеник! Візьму пугу то як пічну стягати...

— Оле-ена! Утихо-о-омир ся-а! тягне чоловік підморгуючи жінцї. — Слухай... Я і тобі пів кварти купив.

— О-о! — стогне жінка... Безстижі очи!

Нахиляючись до мужа, вона з великим трудом піднїмає його з землї і стараєть ся засунути то розхоріле хмелем тїло під віз! Чоловік товче головою об колесо і випереджає жінку:

— У кармані штанів склянниця то як-би і... і вона не побила-сь... е?

Через мінуту обоє вони дружно випивають „півкварти“ і добра, хоть строга дружина вже обложила свойого „старого“ сїном і одежею так, що він міг звалитись в любу йому сторону, не ризикуючи ударити ся головою об колесо.

*

(Конець буде).

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернївцях. За редакцию відповідає: Іван Захарко.
З друкарнї товариства „Руської Ради“ в Чернївцях під зарядом Івана Захарка.